

Уставни суд Босне и Херцеговине у Великом вијећу, у предмету број **АП 3211/19**, рјешавајући апелацију **Инес Моравац**, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) тачка б), члана 59 ст. (1) и (2) и члана 62 став (1) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине – пречишћени текст ("Службени гласник Босне и Херцеговине" број 94/14), у саставу:

Златко М. Кнежевић, председник

Мато Тадић, потпредседник

Мирсад Ћеман, потпредседник

Валерија Галић, судија

Миодраг Симовић, судија

Сеада Палаврић, судија

на сједници одржаној 16. марта 2021. године донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација **Инес Моравац**.

Утврђује се повреда права на правично суђење из члана II/3e) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Укида се Пресуда Окружног суда у Приједору број 77 0 П 072984 17 Гж од 16. априла 2019. године.

Предмет се враћа Окружном суду у Приједору, који је дужан да по хитном поступку донесе нову одлуку у складу с чланом II/3e) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Налаже се Окружном суду у Приједору да, у складу с чланом 72 став (5) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Увод

1. Инес Моравац (у даљњем тексту: апеланткиња) из Приједора, коју заступа Заједничка адвокатска канцеларија Миодраг Деретић и Драшко Зец из Приједора, поднијела је 6. августа 2019. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) против Пресуде Окружног суда у Приједору (у даљњем тексту: Окружни суд) број 77 0 П 072984 17 Гж од 16. априла 2019. године и Пресуде Основног суда у Приједору (у даљњем тексту: Основни суд) број 77 0 П 072984 15 П од 28. априла 2017. године.

II. Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 23 Правила Уставног суда, од Окружног суда, Основног суда и Жељезница Републике Српске а.д. Добој (у даљњем тексту: тужени) затражено је 8. фебруара 2021. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Окружни суд, Основни суд и тужени доставили су одговоре на апелацију у периоду од 18. фебруара 2021. до 25. фебруара 2021. године.

III. Чињенично стање

4. Чињенице предмета које произилазе из апеланткињиних навода и докумената предочених Уставном суду могу се сумирати на сљедећи начин:

5. Пресудом Основног суда број 77 0 П 072984 15 П од 28. априла 2017. године одбијен је као неоснован апеланткињин тужбени захтјев којим је тражила да се утврди да је стекла право трајног и несметаног коришћења стана, прецизно описаног у изреци пресуде, на којем је носилац станарског права била Ф. М. (у даљњем тексту: апеланткињина бака), што је тужени дужан признати и трпјети, те апеланткињи издати одговарајућу исправу, што ће у противном замијенити ова пресуда.

6. У образложењу пресуде Основни суд је навео да је апеланткиња у тужби навела да од 9. маја 2003. године користи предметни стан, више од осам година, у ком периоду тужени није покретао поступак за њено иселење, те је, стога, предложила да суд донесе пресуду којом ће утврдити да је стекла право трајног и несметаног коришћења тог стана. Навео је да је, као неспорно међу парничним странкама, утврдио да је апеланткињина бака уговором од 8. јула 1980. године закљученим са туженим стекла статус носиоца станарског права на предметном стану, да је тај стан напустила за вријеме ратних сукоба, те да је рјешењем Министарства за избјеглице и расељена лица од 10. марта 2003. године апеланткињина бака потврђена као носилац станарског права на предметном стану који је у својини туженог и да јој је стан враћен у посјед. Такође је као неспорно утврдио да је апеланткињина бака умрла 28. фебруара 2007. године и да за живота није откупила предметни стан. Основни суд је истакао да је апеланткиња тужбени захтјев засновала на тврдњи да је била члан породичног домаћинства своје баке која је била носилац станарског права на предметном стану и да је наставила користити тај стан након бакине смрти. Указао је да је одредбама члана 38 Закона о приватизацији државних станова прописано да, уколико се уговор о откупу стана не закључи до 30. јуна 2008. године или у року од годину дана рачунајући од дана завршетка спора из члана 9 став 2 овог закона, зависно од тога који је датум каснији, правно лице из члана 13 став 1 овог закона (Република, град, општина, предузеће, установа или друго правно

лице које је стан као инвеститор изградило или по другом основу стекло) као закуподавац и носилац станарског права као купац дужни су да у наредних 60 дана закључе уговор о закупу стана на неодређено вријеме у складу са одредбама овог закона. Такође је указао да је одредбама члана 5 Закона о приватизацији државних станова прописано да се члановима породичног домаћинства носиоца станарског права, у смислу овог закона, сматрају брачни друг, дјеца (рођена у браку или ван брака, усвојена, пасторчад), брачни другови дјеце, родитељи брачних другова (отац, мајка, очух, маћеха, усвојилац), браћа и сестре, унучад без родитеља, као и лица која је носилац станарског права дужан по закону да издржава, или су та лица дужна по закону да издржавају носиоца станарског права, а која заједно са њим живе и станују, као и лица која са носиоцем станарског права живе у економској заједници у истом стану више од 10 година или више од пет година ако су се у стан уселили на основу уговора о доживотном издржавању носиоца станарског права. С тим у вези је истакао да је у конкретном случају носилац станарског права преминуо прије откупа предметног стана и да чланови његовог породичног домаћинства имају право да наставе да користе предметни стан. Основни суд је, међутим, нагласио да апеланткиња није доказала да је стекла својство члана породичног домаћинства своје баке, да би као такав корисник стана имала право да трајно и несметано користи предметни стан, јер није доказала да је са својом баком, као носиоцем станарског права, живјела у економској заједници у предметном стану дуже од 10 година.

7. Пресудом Окружног суда број 77 0 П 072984 17 Гж од 16. априла 2019. године одбијена је апеланткињина жалба и потврђена првостепена пресуда, те је одбијен апеланткињин захтјев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

8. У образложењу пресуде Окружни суд је указао на садржај одредаба члана 5 Закона о приватизацији државних станова, те је истакао да је дефиниција члана породичног домаћинства идентично прописана и одредбом члана 6 Закона о стамбеним односима. Навео је да из стања предметног списка произилази да је правоснажном пресудом Основног суда од 23. октобра 2015. године одбијен као неоснован апеланткињин тужбени захтјев којим је тражила да се утврди да је као члан породичног домаћинства и економске заједнице своје баке стекла станарско право на предметном стану, да се утврди да је носилац станарског права на том стану, те да има право на закључење уговора о откупу предметног стана, односно да се обавезе тужени да у року од 30 дана закључи уговор о откупу предметног стана. Слиједом наведеног, као и узимајући у обзир да апеланткиња није доказала да је са баком живјела у економској заједници као члан породичног домаћинства више од 10 година,

Окружни суд је оцијенио правилним закључак првостепеног суда да апеланткиња нема право да, у смислу одредбе члана 21 Закона о стамбеним односима, трајно и несметано користи предметни стан. У коначници, Окружни суд је оцијенио неоснованим апеланткињин жалбени навод да је у предметном поступку требало само да докаже да је у несметаном посједу предметног стана од 9. маја 2003. године, па до данас и да тужени никад није покретао поступак за њено иселење из предметног стана пред надлежним општинским управним органом или надлежним судом, чиме је протеком више од осам година стекла право трајног и несметаног коришћења спорног стана, у смислу одредаба члана 30 Закона о стамбеним односима. С тим у вези је истакао да „у смислу Закона о приватизацији државних станова, тужена је носилац права располагања на предметном стану, као давалац стана на коришћење, а наведена одредба члана 30 ЗОСО се односи на лица која су се незаконито уселила у стан у друштвеној, односно државној својини“.

IV. Апелација

а) Наводи из апелације

9. Апеланткиња сматра да јој је оспореним одлукама повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљњем тексту: Европска конвенција), право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију и право на дом из члана II/3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8 Европске конвенције. Апеланткиња наводи да је у току поступка тражила да се утврди да је протеком законских рокова прописаних одредбом члана 30 Закона о стамбеним односима (3 + 5 година) за покретање поступка за иселење незаконитог корисника стана наступила застара покретања поступка иселења и након тог периода незаконито уселење *ex lege* постаје законито, јер више не постоји могућност да се апеланткиња судским путем исели из предметног стана, те да, стога, апеланткиња има право да трајно и несметано користи стан. Наводи да су редовни судови, након што је правоснажном пресудом Основног суда од 23. октобра 2015. године утврђено да апеланткиња није носилац станарског права на предметном стану, у предметном поступку морали утврдити да је апеланткиња бесправни корисник предметног стана од дана смрти њене баке (28. фебруара 2007. године) и да је од тог датума до 24. новембра 2015. године (када је правоснажно одлучено да апеланткиња није стекла станарско право) протекао рок од осам година прописан одредбом члана 30 Закона о стамбеним односима.

б) Одговор на апелацију

10. Окружни суд је навео да у цијелости остаје код разлога датих у оспореној одлуци и да није дошло до повреде апеланткињиних права. Предложио је да Уставни суд апелацију одбије.

11. Основни суд је навео да су апелациони наводи паушални, те да је апеланткињин тужбени захтјев одбијен због тога што није доказала да је била члан породичног домаћинства своје баке. Наводи да није повријеђено апеланткињино право на правично суђење и да су судови правилно примијенили материјално право. Предложио је да Уставни суд апелацију одбије.

12. Тужени је навео да је оспореним пресудама образложено да је апеланткињин тужбени захтјев одбијен због тога што је утврђено да није била члан породичног домаћинства своје баке, нити је са њом живјела у економској заједници дуже од 10 година. Предложио је да Уставни суд апелацију одбије као неосновану.

V. Релевантни прописи

13. **Закон о стамбеним односима** („Службени лист СРБиХ“ бр. 14/84 - пречишћени текст, 12/87 и 36/89 - ОУС и „Службени гласник РС“ бр. 19/93, 22/93 – исправка и 12/99)

За потребе ове одлуке користи се неслужбени пречишћени текст, сачињен у Уставном суду БиХ, који у релевантном дијелу гласи:

Члан 6.

Корисником стана, у смислу овог закона, сматрају се: носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно с њим трајно живе и станују, као и лица која су престала да буду чланови тога домаћинства а остали су у истом стану.

Члановима породичног домаћинства носиоца станарског права, у смислу овог закона, сматрају се: брачни друг, деца (рођена у браку или ван брака, усвојена или пасторчад), родитељи брачних другова, брачни другови деце, као и лица која је носилац станарског права дужан по закону да издржава, а која са њим трајно живе и станују.

Члан 21.

Корисници стана (члан 6. став 1) који станују заједно са носиоцем станарског права имају право да трајно и несметано користе тај стан под условима који су прописани овим законом

Члановима породичног домаћинства (члан 6. став 2) припада право из претходног става и после смрти носиоца станарског права, као и када носилац станарског права из других разлога трајно престане да користи стан, осим ако је престао да користи стан на основу отказа уговора о коришћењу стана односно раскида тог уговора или на основу уговора о замјени тог стана, као и у случају када ја стекао станарско право на други стан који му је додијељен и за чланове породичног домаћинства, као и у случају из члана 13. овог закона.

Члан 30.

Ако се неко лице незаконито усели у стан у друштвеној својини или се усели у заједничке просторије у згради свако може дати иницијативу, а заинтересовано лице захтјев стамбеном органу за покретање поступка за његово исељење.

На основу захтјева или по службеној дужности стамбени орган ће донијети рјешење о испражњењу стана односно просторија ако од дана незаконитог усељења до покретања поступка није протекло више од три године.

Против рјешења из претходног става може се у року од три дана изјавити жалба, која не задржава извршење рјешења.

Приликом принудног испражњења стана односно просторије, лицу које се исељава не обезбјеђује се нужни смјештај.

Трошкови принудног испражњења стана односно просторије падају на терет лица које се исељава.

Лице које се незаконито уселило у стан или се уселило у заједничке просторије у згради сноси сваку штету и све трошкове проузроковане незаконитим усељењем.

Протоком рока из става 2. овог члана не искључује се право даваоца стана на коришћење да захтијева испражњење стана односно заједничких просторија код надлежног суда у року од даљњих пет година.

14. **Закон о приватизацији државних станова** („Службени гласник РС“ бр. 118/11, 67/13, 60/15, 45/18 и 63/20)

У конкретном случају примјењује се Закон о приватизацији државних станова („Службени гласник РС“ број 118/11) који је важио у вријеме доношења оспорених одлука, а који у релевантном дијелу гласи:

Члан 5.

(1) Носиоцем станарског права сматра се лице које је то право стекло према одредбама Закона о стамбеним односима (“Службени лист СРБиХ”, бр. 13/74, 23/76, 34/83, 12/87, 36/89, 14/84 - Пречишћени текст и “Службени гласник Републике Српске”, бр. 19/93, 22/93, 12/99 и 31/99).

(2) Члановима породичног домаћинства носиоца станарског права сматрају се:

а) брачни друг,

б) дјеца (рођена у браку или ван брака, усвојена, пасторчад),

в) брачни другови дјеце,

г) родитељи брачних другова (отац, мајка, очух, маћеха, усвојилац),

д) браћа и сестре,

ђ) унучад без родитеља,

е) лица која је носилац станарског права дужан по закону да издржава или су та лица дужна по закону да издржавају носиоца станарског права, а која заједно с њим трајно живе и станују и

ж) лица која са носиоцем станарског права живе у економској заједници у истом стану више од десет година или више од пет година ако су се уселила у стан на основу уговора о доживотном издржавању носиоца станарског права.

III - КОРИШЋЕЊЕ НЕОТКУПЉЕНИХ СТАНОВА

Члан 38.

Уколико се уговор о откупу стана не закључи до 30. јуна 2015. године или у року од годину дана рачунајући од дана окончања спора из члана 9. став 2. овог закона, зависно од тога који је датум каснији, правно лице из члана 13. став 1. овог закона (у даљем тексту: закуподавац) и носилац станарског права (у даљем тексту: закупаци) дужни су да у наредних 60 дана закључе уговор о закупу стана на неодређено вријеме, у складу са одредбама овог закона.

VI. Допустивост

15. У складу са чланом VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

16. У складу са чланом 18 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд може разматрати апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме повија, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку којег је користио.

17. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Окружног суда број 77 0 П 072984 17 Гж од 16. априла 2019. године против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорену пресуду апеланткиња је примила 10. јуна 2019. године а апелација је поднесена 6. августа 2019. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 18 став (1) Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 18 ст. (3) и (4) Правила Уставног суда јер не постоји неки формални разлог због којег апелација није допуштена, нити је очигледно (*prima facie*) неоснована.

18. Имајући у виду одредбе члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 ст. (1), (3) и (4) Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допуштениости.

VII. Меритум

19. Апеланткиња сматра да јој је оспореним одлукама повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције, право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску

конвенцију и право на дом из члана II/3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8 Европске конвенције.

Право на правично суђење

20. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

21. Члан 6 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања његових грађанских права и обавеза или кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом установљеним законом. [...]

22. Уставни суд констатује да се поступак у конкретном случају односи на утврђења права трајног и несметаног коришћења предметног стана, дакле, на предмет грађанскоправне природе, из чега произилази да апеланткиња у предметном поступку ужива гаранције из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције.

23. Уставни суд запажа да апеланткиња сматра да су редовни судови произвољно примијенили материјално право, *in concreto* одредбу члана 30 Закона о стамбеним односима. У вези с тим, Уставни суд подсећа да, према пракси Европског суда за људска права (у даљњем тексту: Европски суд) и Уставног суда, задатак ових судова није да преиспитују закључке редовних судова у погледу чињеничног стања и примјене материјалног права (види, Европски суд, *Pronina против Русије*, одлука о допустивости од 30. јуна 2005. године, апликација број 65167/01). Наиме, Уставни суд није надлежан да супституише редовне судове у процјени чињеница и доказа, већ је, уопштено, задатак редовних судова да оцијене чињенице и доказе које су извели (види, Европски суд, *Thomas против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 10. маја 2005. године, апликација број 19354/02). Задатак Уставног суда је да испита да ли је евентуално дошло до повреде или занемаривања уставних права (право на правично суђење, право на приступ суду, право на дјелотворан правни лијек и др.), те да ли је примјена закона била евентуално произвољна или дискриминациона.

24. Уставни суд ће се, дакле, изузетно упустити у испитивање начина на који су надлежни судови примијенили позитивноправне прописе када је очигледно да је у одређеном поступку дошло до произвољног поступања редовног суда како у поступку утврђивања чињеница, оцјене доказа, тако и примјене релевантних позитивноправних прописа (види, Уставни суд, Одлука број *АП 311/04* од 22. априла 2005. године, став 26). У контексту наведеног Уставни суд подсјећа и на то да је у више својих одлука истакао да очигледна произвољност у примјени релевантних прописа никада не може водити правичном поступку (види, Уставни суд, Одлука број *АП 1293/05* од 12. септембра 2006. године, тачка 25 и даље, и, *mutatis mutandis*, Европски суд, *Анђелковић против Србије*, пресуда од 9. априла 2013. године, тачка 24). Имајући у виду наведено, Уставни суд ће у конкретном случају, с обзиром на питања која се постављају, испитати да ли је оспорена одлука заснована на произвољној примјени материјалног права.

25. Такође, Уставни суд подсјећа да је, слиједећи праксу Европског суда, досљедно истицао да право на образложену одлуку представља неодвојив дио права на правично суђење, те да члан 6 став 1 Европске конвенције обавезује судове да образложе своје одлуке, зато што недостатак довољних и релевантних разлога у судској одлуци може указивати, између осталог, на арбитрарно судско одлучивање. Међутим, то не значи и обавезу судова да детаљно одговоре на сваки аргуменат који странке изнесу у поступку, односно у жалбама или другим одговарајућим поднесцима. Колико ће бити широка обавеза суда да у образложењу одлуке наведе разлоге којима се водио при њеном доношењу, зависи од околности и природе сваког појединог случаја (мјерило довољности). С друге стране, разлози наведени у образложењу одлуке у правилу ће се сматрати релевантним ако јасно упућују на то да судови нису спровели процјену на произвољан начин, да нису учинили неку другу очигледну погрешку у просуђивању, погрешно оцијенили постојање неког важног фактора или пропустили да размотре све релевантне факторе, односно пропустили да узму у обзир све чињеничне и правне елементе који су објективно релевантни за доношење одлуке, да нису одбили да спроведу доказе који би могли довести до другачије одлуке итд. Дакле, разлози наведени у образложењу одлуке морају обухватити све важне аспекте конкретног случаја који су могли утицати на коначну одлуку (мјерило релевантности) (види, између осталих, Европски суд, *Ruiz Torija против Шпаније*, пресуда од 9. децембра 1994. године, Серија А, број 303-А, тачка 29, *Kuznetsov и др. против Русије*, пресуда од 11. јануара 2007. године, апликација број 184/02, тачка 83 с даљњим референцама, *Ајдарић против Хрватске*, пресуда од 13. децембра 2011. године, апликација број 20883/09, тачка 34, и Уставни суд,

нпр. Одлука о допустивости и меритуму број *АП 2478/06* од 17. септембра 2008. године, став 22 с даљњим референцама, и *АП 3174/17* од 19. септембра 2019. године, став 36, објављене на www.ustavnisud.ba).

26. Уставни суд примјећује да су редовни судови одбили апеланткињин тужбени захтјев уз образложење да апеланткиња није доказала да је стекла својство члана породичног домаћинства своје баке, у смислу одредбе члана 5 Закона о приватизацији државних станова, да би имала право да трајно и несметано користи предметни стан, јер није доказала да је са својом баком, као носиоцем станарског права, живјела у економској заједници у предметном стану дуже од 10 година. Окружни суд је при томе истакао да право несметаног и трајног коришћења предметног стана апеланткиња није стекла ни на основу одредаба члана 30 Закона о стамбеним односима, уз образложење да „у смислу Закона о приватизацији државних станова тужена је носилац права располагања на предметном стану, као давалац стана на коришћење, а наведена одредба члана 30 ЗОСО се односи на лица која су се незаконито уселила у стан у друштвеној, односно државној својини“. С тим у вези, Уставни суд указује да је одредбама члана 30 Закона о стамбеним односима прописано да није могуће тражити иселење лица које се незаконито усели у стан у друштвеној својини ако је од дана уселења протекло више од осам година. Дакле, за примјену наведених законских одредаба релевантне су чињенице да ли се ради о бесправном кориснику стана у друштвеној својини и да ли је протекло прописани рок од осам година од дана уселења. С тим у вези, Уставни суд запажа да је апеланткиња тужбени захтјев темељила управо на чињеници да је користила предметни стан више од осам година и да тужени за то вријеме није покретао поступак за њено иселење. Међутим, из образложења оспорене одлуке Окружног суда није јасно због ког разлога је закључено да у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбама члана 30 Закона о стамбеним односима, односно који од наведених услова у конкретном случају није испуњен. Наиме, из образложења оспорене одлуке Окружног суда није јасно да ли је апеланткињин тужбени захтјев одбијен због тога што је тај суд закључио да апеланткиња није бесправни корисник, да предметни стан не представља стан у друштвеној својини, да није протекло прописани рок од осам година од дана уселења апеланткиње у предметни стан или из неког другог разлога. Стога, Уставни суд сматра да Окружни суд није извршио своју обавезу да наведе јасне разлоге на којима је засновао закључак о непримјењивости одредаба члана 30 Закона о стамбеним односима на конкретни случај, односно да оспорена одлука не садржи образложење које задовољава захтјеве из члана 6 став 1 Европске конвенције, што води произвољности неспојивој с циљем и

суштином наведеног права, због чега Уставни суд не може испитати да ли је Окружни суд произвољно примијенио материјално право, како то тврди апеланткиња. При томе, имајући у виду ставове наведене у овој одлуци да „Уставни суд неће супституисати редовне судове у процјени чињеница и примјени материјалног права“, Уставни суд се неће упуштати у то како су редовни судови у конкретном случају требали протумачити релевантне одредбе материјалног права с обзиром на то да је то у ингеренцији редовних судова (види, Уставни суд, Одлука о допустивости и меритуму број *АП 712/12* од 21. јула 2015. године, доступна на www.ustavnisud.ba).

27. Сублимирајући наведено, Уставни суд сматра да је дошло до повреде апеланткињиног права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције.

Остали наводи

28. С обзиром на закључке у вези са чланом II/3е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6 став 1 Европске конвенције, Уставни суд сматра да није потребно посебно разматрати апеланткињине наводе о повреди права на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију и права на дом из члана II/3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8 Европске конвенције.

VIII. Закључак

29. Уставни суд закључује да је дошло до повреде апеланткињиног права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције у ситуацији када Окружни суд није дао јасне и прецизне разлоге за закључак о непримјењивости одредаба члана 30 Закона о стамбеним односима на конкретни случај, усљед чега Уставни суд не може испитати апеланткињине наводе о произвољности у примјени наведених законских одредаба од редовног суда.

30. На основу члана 59 ст. (1) и (2) и члана 62 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

31. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине

Златко М. Кнежевић